

fuldstændig i sin Orden, at det tillades at lade Hestene gaa paa Landevejene, hvis blot der finder en Desinfektion Sted. Jeg finder, at det er en Forbedring, der paa dette Punkt er sket nede i Folketinget.

I § 8 staar der: „Forinden Nedslagning laader Politimesteren Dyrene taksere af 3 Mænd, hvoraf Politimesteren udvælger de 2, Ejeren den ene“. Det sidste er indført i Folketinget, og jeg finder det fuldt ud forsvarligt, at Ejeren ogsaa faar en Repræsentant blandt de Mænd, der skal foretage Taksationen. Nu maa jeg beklage, at Folketinget har overset, at det samme burde staa i § 19, men det har været en hurtig Behandling, Lovforslaget har været underkastet i Folketinget, idet dette har kun haft to Maaneder dertil, saa det kan jo være, det er undgaaet Folketingets Opmærksomhed. Der staar i § 19, at det forvalgte Tab godtgøres „Ejeren af det offentlige i Overensstemmelse med de anførte Regler med det Beløb, hvortil Tabet ansættes ved en Vurdering, der, forinden Tilintetgørelsen finder Sted, foretages af 3 af Politimesteren udvalgte Mænd“. Der er her aabenbart en Forglemmelse; selvfølgelig skulde disse tre Mænd vælges paa samme Maade, som det er fastsat i § 8, 7de Stykke, hvorefter 2 vælges af Politimesteren og en af Ejeren, men det er jo noget, der kan rettes, naar Sagen kommer til Behandling i et Udvalg.

Vi kommer saa til det væsentlige ved Lovforslaget, nemlig de to nye Paragraffer, 12 og 13. Af disse omhandler den ene smitsom Kalvekastning. Hvis der forelaa en Statistik over den Skade, som smitsom Kalvekastning tilføjer vore Besætninger, vilde det sikkert vise sig, at denne Skade langt overstiger den, som Mund- og Klovesygen foraaarsager. Det er en Sygdom, som virker i det stille, men de, som faar med den at gøre, mærker nok, hvad den betyder; Besætningen er saa at sige prisgivet, der er næsten intet at stille op, det tager Aar at slippe fri for denne smitsomme Kalvekastning. Jeg kan fuldt ud billige, at den her er optaget i en særskilt Paragraf, og at der er truffet Bestemmelser om, hvad der skal gøres for at hemme den. Kun beklager jeg, at der i Folketinget er strøget en Bestemmelse om, at Dyrene ikke maa føres til Marked. Der staar under 1., at det er forbudt „at ind sætte paa fælles Græsgang eller Dyrskuer Tyre, drægtige Køer og Kvier samt Køer og Kvier, som lider af Børflod“. Der staar i det oprindelige Forslag: „at ind sætte til fælles Græsgang eller føre til

Marked eller Dyrskuer“, og dette „eller føre til Marked“ vilde jeg gerne have genoptaget, thi det er i Virkeligheden der igennem, disse smitsomme Sygdomme føres omkring, og det er jo endelig ikke nødvendigt for Afhændelsen af et Dyr, at det føres til Marked. Jeg kunde endog tænke mig, at man gik et Skridt videre, saaledes at man under 2. strøg den sidste Passus. Under 2. staar følgende: „at sælge Tyre, Køer og Kvier til andet end Slagtning uden at meddele Køberen, at nævnte Sygdom findes i Besætningen“. Jeg kunde altsaa godt være med til at stryge det sidste: „uden at meddele Køberen, at nævnte Sygdom findes i Besætningen“, saaledes at der kom til at staa, at det var forbudt „at sælge Tyre, Køer og Kvier til andet end Slagtning“. Det er maaske lidt krast, men en Sygdom som smitsom Kalvekastning er et saa stort Onde, at man bør gøre alt for at begrænse den. Det er maaske nok en lidt rigoristisk Bestemmelse, at Dyrene kun maa sælges til Nedslagning, men man kan være sikker paa, at bliver f. Eks. en Tyr, som er inficeret, solgt og bruges til Bedækning, vil den smitte den Besætning, den kommer til, og er det drægtige Køer eller Kvier, der er Tale om, vil de ligeledes smitte Besætningen. De vil selvfølgelig først kaste, og saa vil de staa der med deres smitsomme Bør og inficere Besætningen. Drejer det sig om Kvier og Køer, som har kastet, og som ingen Mælk giver mere, som i det hele taget kun er noget værd til Slagtning, og som sælges for eventuelt at fedes paa et andet Sted, er det givet, at de, naar de kommer paa en Græsgang, inficerer de Dyr, de kommer i Nærheden af, og saa spredes Smitten videre. Jeg vilde finde, at det burde tages op til nøjere Overvejelse, om det ikke var rigtigst at stryge den sidste Passus under 2., saaledes at man kun maa sælge til Slagtning. Man kan ogsaa fede Dyrene op til Slagtning og skaffe sig af med dem paa den Maade, der er næsten ikke andet at gøre. — Hvad der videre foreskrives i Paragraffen, er allerede nævnt af det ærede Medlem (Nygart), som talte for Venstre. Den Tvivl, han ytrede med Hensyn til Punkt 5, finder jeg ogsaa berettiget. Jeg kan heller ikke se rettere, end at dette Forbud kun gælder Dyr, som stammer fra Besætninger, indenfor hvilke der er smitsom Kalvekastning.

Jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister, om han ikke gennem de faglige Organisationer kunde henlede Pressens Opmærksomhed paa disse nye